

Ljubljanski List

večerna priloga deželnemu uradnemu časniku.

Izhaja vsak dan razen nedelj in praznikov ob 5. uri zvečer.

Uredništvo in upravnništvo: Kolodvorske ulice števil 16. — Z urednikom se more govoriti vsak dan od 11. do 12. ure. — Rokopisi se ne vračajo. — Inzerati: Šeststopenjska polit-vrsta 4 kr., pri večkratnem ponavljanju daje se popust. — Velja za Ljubljano v upravnishvu: za celo leto 6 gld., za pol leta 3 gld., za četrt leta 1 gld. 50 kr., na mesec 50 kr., pošiljatev na dom velja mesečno 9 kr. več. Po pošti velja za celo leto 10 gl., za pol leta 5 gld., za četrt leta 2 gld. 50 kr. in za jeden mesec 85 kr.

Štev. 162.

V Ljubljani v ponedeljek, 20. julija 1885.

Tečaj II.

Ljubljana, 20. julija.

Na afganski meji stopajo stare prikazni na dan, stara poročila pošiljajo se od ondi vznova v svet. Za nekoliko časa bil je potihnil bojni hrup, videlo se je, kakor bi ne bilo nikake nevarnosti več za evropski mir, kar počí vznova glas o premikanji angleških in ruskih vojnih čet. Brzjavno raznesla se je po Evropi vést, da so Rusi svojo vojsko pomnožili, da so se polastili novih pozicij, iz česar se dá sklepati, da nameravajo na vsak način v roke dobiti tolikokrat imenovani zulfikarski prehod. Uže ta novica sama na sebi bila je dovelj povoda, da se je razburjenost vznova polotila javnega menenja, da je vznova razširil se strah pred svetovno vojsko. A to ni bilo jedino, kar je opravičevalo vznemirjenje. Doletela je v Evropo še druga vést, važnejša od prve. Iz Teherana poročalo se je pred nekolikimi dnevi, da je angleško vojsstvo zaselo Herat, tako zvani „ključ k Afganistanu.“ Kaj se to pravi, umé vsakdo, ki se le količkaj peča z afgansko zadevo. S tem činom bili bi Angleži nedvojbeno izzivali vojsko, kajti prelomili bi bili pogodbo, katero so svoje dni sklenili z emirom.

V tej pogodbi zavezali so se namreč Angleži emiru prihiteti le tedaj na pomoč, ako bi afgansko ozemlje kedo napal. Dokler se kaj tacega zgodilo ni, Angleži tudi opravičeni niso bili, storiti tacega koraka. Cela zadeva dobila bi s tem čisto drugo lice. Rusom ne more se več očitati, da so prekoračili meje dopuščenega in vse, kar v očigled takemu postopanju Angležev odslej ukrepanje, ima uže naprej svoje opravičenje. Sicer smo

to novico čuli precej hladne krvi. Take senzačne vesti, ki nam prihajajo uže več kot poluleta od afganskih mej, ne da bi bilo kaj na njih, utrdijo sčasoma živce človeku in prouzročijo, da postane njim nasproti precej neveren. In res zgodilo se je tudi sedaj, kakor uže tolikokrat, da so poznejši brzjavni vse te vznemirljive vésti postavili na laž ter razgnali meglé, ki so se dozdevno bile začele zbirati na političnem obzorji.

Da se je pa tem novicam deloma res verjelo in da so bile te vesti sposobne celó na borzo neugodno vpljivati, imá svoj vzrok v tem, da je cel položaj v istini nekoliko nevarnejši, nego je bil poprej. Ne sme se pozabiti, da v Londonu na premierjevem stolu ne sedi več Gladstone, ampak Salisbury. Gladstone bil je mož, ki si ni nič bolj želel, nego sporazumenje z Rusijo, ki je vselej in odkritosrčno na to delal, da se ustvarijo prijateljski odnošaji med mogočnima državama. Salisbury pa je mož, ki se ravno v tem, kar se tiče razmer, Rusiji nasproti, najbolj razločuje od svojega prednika, ki je, dokler je stal opoziciji na čelu, neprenehoma kritikoval in grajal vladino popustljivost severni državi nasproti, ki je v jedno mér klical na boj in zahteval odločno postopanje proti nevarnemu tekmecu na azijskem pozorišču. Da Salisbury od tedaj, ko je dobil v roke vladno krmilo, molči, da stare bojaželjnosti ne kaže več tako očito, to previdnega politika nikakor ne moti. V svojem srcu je Salisbury, kar je bil, zaklet sovražnik Rusov. Nova taktika, s katero sedaj postopa, je pač v okoliščinah utemeljena. Ko bi res mogoče bilo, uničiti severno nasprotnico, ne pomišljal bi se Salisbury niti jeden dan, pričeti vojno proti nji. To znano je vsemu svetu in le iz tega

se razlagati dá, da so gori navedene vesti res zamogle vzbuditi toliko vznemirjenja.

Vender, kakor je neverjetno, da bi Salisbury v afganski zadevi pričel drugo politiko, nego se je je držal njegov prednik, znalo bi biti vse jedno nekoliko resnice na tem, da je angleška vlada sama skrbela za to, da so se razširile take vznemirljive novice. Bližajo se nove volitve in sedanja vlada jim ne gleda ravno brez skrbi nasproti. Med prebivalstvom ji manjka še pravih tal in treba je pridobiti si jih. A to zgodi se najlažje na ta način, da se dobrika javnemu mnenju, da se priliva hladila po prejšnjih neizgovornih užitih ponosu angleškega prebivalstva. Treba je tedaj spraviti afgansko vprašanje zopet na dnevni red, kazati je treba na nevarnost, ki od ondi preti, a ob jednem odpreti je pota, po katerih prodere v javnost prepričanje, da je sedanja vlada vse drugače sposobna varovati avtoriteto Angleške, nego je bila njena prednica. V istini je afganska zadeva sedaj na isti stopinji, kakor je bila ob času, ko je Gladstone ostavil premierski stol. Stvar ni napredovala ne za las. Vse one točke, o kojih se je bilo uže tedaj še domeniti in sporazumeti, so tudi danes še nerešene. A z resnico se sedaj ne sme na dan. S tem pokazalo bi novo angleško ministerstvo preveč svojo slabost. Treba je tedaj kazati na nove ovire, nove zadrege, a ob jednem delati se, kakor bi se imelo res uresničiti vse ono, kar so možje, ki stojé sedaj na vladnem krmilu, tako burno zahtevali od svojih prednikov, kakor bi res nameravali z ono eneržijo, s katero se se prej tako bahali, storiti konec vsem zapletkam v afganski zadevi. Za koliko časa bode Salisburyju in njegovim kolegom v ministerstvu mogoče na ta način javno

Listek.

Samotožnika,
na obed povabljenega, samogovor.

(Konec.)

Manjka li mu sredstev, da bi bolje napravil? To bi bilo bolje, ko bi obeda pripravljaj ne bil! . . . Ali si morda misli: a, kaj ti vedó, ne poznajo ne vina ne jedi; dobro vino je predrago, saj še misliti ne smejo, da bi pri meni kaj slabega dobili. Moja gospa nosi uže deset let patvorjene bisere, in vsak bi glavo zastavil, da so pravi. — Če je temu tako, je tako, kakor sem rekel izprva; majhina brezobzirnost je človeka povabiti na slab obed . . . ali vsaj človeka, ki je vajeu dobro jesti in piti. Za tolpo jednikov je vse dobro in dosti.

Dober obed pa je ljubezniva prikazen pod vsakim stropom. Polno glavo imaš skrbi, polne roke dela, sam ne veš, kam bi se dejal, kam stopil, kam sedel, kam šel. Povabljen si na obed. Bi, ne bi. Pa pojdem, morda bi celó zamerili. Moram se toliko žrtvovati, dasi mi je težko. Vem, da pri mizi še zinil ne bom, pa kaj čem? Jest

in piti me tudi ne veseli. Najrajši bi legel, zatislil oči, da bi ne videl žive stvari. Ah!

Nejevoljen se napravljaj. Po cesti gredoč izglediš, kakor bi hotel ugrizniti vsakega, ki te sreča, in klofutniti ga, ki te pozdravi.

„Kam pa, Cvetko?“ praša znanec.

„Ah, na obed! Svetli gospod Jehuda me je povabil!“ — „Pa se držiš tako godrnjavski.“ — „E, le pusti me, z Bogom.“ — „Z Bogom!“

Še bolj otožen dospeš na kraj obedske zabave Sedejo. Juho molcé izžličiš. Nepotrpežljivo sežeš po kupici vina, dobrega, starega, ki se ti ponuja. — „Ah, ni slabo . . . samo olje . . . kakor ogenj!“ — Srkaš ga v dolgih tegih, in smehljaj, ki se ti je porodil na jeziku, in pokazal se okolu usten, preseli se na oko, žarovito gledajoče.

Zdaj pridejo na mizo jastogi (morski raki). Pametna misel! Kaj takega bi ne bil verjel. In pa ta kraljevina! Hm! Vrabec ga posodil! Je li ne obedodatelj, da je kraljevina moja najljubša pijača? Veličanstveno, prav hladna! . . . Da bi mi le preveč v glavo ne stopila, kaj v glavo? v noge, v noge! saj ne hodim z glavo! — Toliko je teh lepih reči, da človek ne vé, katere bi se lotil. . . . Kupico črnine si bom pa še natočil.

Da bi le moji sosede ne jeli z menoj govoriti, potlej bi uže še bilo. — Na to pride jed, ki se s svojim duhom napoveduje, da bo, dalje lepa potrva, in star moslavinec, ki tako lepo diši, da bi ga človek rajši ne pil. . . . Moja soseda sta pa res dolgočasna človeka. . . . Niti besede ne izpregovorita . . . to je res dolgočasno . . . bom jaz pričel zabavo . . . glava mi je veliko lajša. „Kako se vam zdi ta le Dolenjec tu, gospod so sed, če smem prašati?“

„Naravski je, dober, izvrsten je! Bog, da bi ga le bilo!“

„Ali si ga damo natočiti?“

„Ako mislite, da se ne bodo spogledovali.“

„Kaj še! Še veseli bodo, če nam pojde v tek.“

Hm, pst, strežaj! . . . natočite nam še Dolenjca!“

Gostitelj to opazi, dobro se mu zdi, da se najdejo ljudje, ki mu Dolenjca hvalijo, prijazno jima kima, vzdignejo kupice, ter pijo izdalje si nazdravivši.

Ko je mizo razgrniti, so si ti trije najboljši prijatelji na svetu. Naš samotožnik, kateremu se je v glavi jelo svetiti, si tihotno žvižga pesenco domov gredoč, ter govori s starim nočnim stražnikom, z mesecem, ki se mu prijazno smeja s

menenje za-se pridobiti, se ne vé. Tajiti se ne dá, da ta volilni manèver ni slabo izumljen, le zdi se nam, da je nevarno igrati se z ognjem.

Politični pregled.

Avstrijsko-ogerska država.

„Národní Listy“ prinesli so pred kratkim vest, da se je grof Hohenwart takoj po zaključenju **državnega zbora** razgovarjal s knezom Alfredom Liechtensteinom in nekaterimi drugimi nemško-konservativnimi poslanci ter da se je izjavil, da je položaj desnice dvojljiv. Temu nasproti izjavil je grof Hohenwart, da od začetka državnozbornih volitev ni govoril s knezom Alfredom Liechtensteinom niti s kakim drugim nemško-konservativnim poslancem, da je torej ta vest po polnem izmišljena.

„Nemzet“ piše povodom sklicanja srbskega **cerkvenega shoda**, naj pri zdanjem volilnem boji bodo složni vsi zmerni patrijotični elementi srbskega naroda, kajti srbski narod ima samo jednega sovražnika: tako zvane radikalce. Kadar bodo ti uničeni, kadar se oprosti srbski narod njihovega vpliva, tedaj se more doseči sporazum med svetnimi elementi in episkopatom.

Tuje dežele.

Pred kratkim se je po listih raznesla vèst, da **papež** namerava vzeti Francozom pokroviteljstvo nad katoliki v Kitajski. To je napravilo pri Francozih neprijeten utis. Da odstrani ta neprijeten utis, poslal je kardinal Jakobini pismo nunciju v Pariz z naročilom, naj zagotovi francosko vlado, da papež nikdar kaj tacega ni nameraval, da pa želi, naj bi se položaj katoliških misijonarjev v Kitajski zboljšal.

Iz Španije dohajajo neprijetne vèsti. V več mestih zasledili so republikanske zarote. Zaprli so znatno število zarotnikov, in med temi bilo je več vojakov, kateri so bili beguni in so se pred kratkim vrnili iz Francoske. V Madridu posrečilo se je oblastvom, zaslediti celo orožarno teh upornikov in več pisem, v katerih je načrt zarote. Neredi se niso nikaki vršili, ko so zaprli zarotnike; najbrže je redna vojska še vsa zvesta monarhičnim načelom.

Senzačnim vestem o nevarnem položaji na **afganski** meji odgovarjajo odločno ruski listi, da se ruske čete niso pomaknile dalje in da je ruska vlada tudi za trdno sklenila, da se to zgodilo ne bode.

Dopisi.

Z **Dolenjskega**. (Počitnice in ljudska šola na deželi.) Od ljudskega učitelja došel nam je naslednji dopis: „Kakor je mnogo nekon-

svojimi debelimi lici. Domov priševši dé: „Treba, da človek večkrat med ljudi gre; prekrasno sem se zabaval . . . dober obed, ni da bi dejal.“

Dober obed, ki vzbudi živahno zabavo, oplemenjuje značaj, očiščuje in meči čustva. Hladni um se skromno umakne v kot za nekaj časa, srce stopi v svoje pravice, in samotnik je razdragan, da bi celi svet naenkrat poljubil.

Zlatorodov.

R a p o r t.

Naša polkovnika je imela starega podčastnika Borinca, velikega, debelega moža, rdečih, mesnatih lic, prijaznih oči, dobrosrčnega obraza, s prav majhnimi brki pod nosom. Borinec je bil pravi uzgled v cesarski službi. Nikdar mu niso mogli očitati niti najmanjše napake. Le to slabost je imel, da ga je vsaka stvar zbegala, in da si ves zmešan ni vedel pomagati. Uže zdavnaj bi bil stražmešter, ko bi tega ne bilo, k temu je treba vender čvrstjega in odločnejšega značaja, kakor je bil podčastnik Borinec. Kadar si ga pogledal, se ti je zdel: zdaj, zdaj bo! brizgnil grizoc dovtip ali zasoljeno šalo; toda kaj takega ali vsaj temu podobnega on nikdar ni zinil. Zato je bil

sekventnega in mnogo ravno narobe urejenega na svetu, tako je tudi narobe svet gledé počitnic v ljudski šoli v mestu in na deželi. Med tem ko sedi učenec n. pr. drugega razreda v mestu na dan po štiri ure v šoli, sedi v večrazrednici na deželi otrok po pet ur. Učenec ljudske šole po mestih ima dva meseca počitnice, na deželi pa otrok, katerega stariši sedaj najbolj doma potrebujejo, mora še celih 16 dni dalje v največji vročini po celó uro daleč v šolo jo mahati, v kateri ves vtrujen zaspi, ker je uže od četrte ure na ranó pasel. Kje je treba dečku več šole v mestu ali pa na deželi? Otrok na deželi hoče postati kmet, otrok v mestu se pripravlja za srednje šole. Ako je vzrok tako važen, da zaradi srednjih šol po mestih ljudska šola celih 16 dni poprej počiva, naj se tudi vender nepristransko apelira na pamet, ni li bolj važen omenjeni „passus calami“ gledé počitnic na deželi! Ali je to pedagogična bistroumnost? J.—y.

Iz **Velike Loke** pri Trebnjem, 17. julija. (Izv. dop.) Včeraj je nastal tu pri nas ogenj v kozolcu gospodarja Janeza Glihe — žalibog — kakor se govori — po vnemarnosti. Da bi vsaj ljudje v taki silni vročini ne imeli zraven polno obloženih kozolcev zmirom teh vražjih pip v ustih! Ogenj je švignil kmalu čez cesto v sosedni kozolec z 20. štanti M. Žlajpaba — in reči se more, da, ko bi bila sapa iz zahoda vlekla, da bi bila cela Velika Loka pogorela. Včeraj so bili pač Velikoločani veseli svoje nove izvrstne brizgalnice. Dasiravno je bilo vse na polji, so ljudje hitro pritisnili skupaj in ogenj lokalizirali.

Omeniti pa moramo in častno pohvaliti vrlo trebanjsko požarno brambo. Prihitelo je v kolikor moč najkrajšem času 22 mož s svojimi načelniki, dasiravno so večinoma vsi imeli na polji sami čez glavo dela, ali pa delavce najete. Res, da je bila najhujša sila pri kraji, pa strahoma se vprašamo, kaj bi pa bilo, ako bi bila začela neugodna sapa vleči? Še ne stari ljudje pomnijo uže petkratni hud požar na Veliki Loki! Pokazali so uže večkrat vrli Trebanjci, da njim „požarna bramba“ ni le igrača in da se ne skažejo samo radi z lepo uniformo o praznikih in o procesijah ali pri drugih javnih slavnostih, ampak da radovoljno na pomoč hité ponesrečenim, kakor nam v četrtek, in tudi, če je prav temna, pozna noč, kakor pred nekoliko tedni, ko je v šent-vidski fari gorelo. Izrekamo v imenu vseh tukaj prav prisrčno hvalo vsem vrlim ognjegascem, posebno pa načelniku gosp. Ruprechtu lekarničarju in . . .

Dasiravno smo lažje mirni, ko imamo tako prijazne in požrtvovalne sosede, vender zakličemo: Bog nas varuj milostno strašne nesreče po ognji!

pa podčastnik Brus ves drugačni človek. Od daleč je bil videti še precej mlad, a čim bolj se ti je bližal, tim bolj je starel, in prav blizu si videl, da nosi zastareli obraz.

Borinec je izgledal zmeraj prebrisan in šaljivo, Brus otožno, pobito, kakor človek, kateremu se je ravnokar dogodila nesreča, ker je bil prav tako vesten in natančen kakor Borinec. Brusu se nikdar ni pripetila nesreča, ker je bil prav tako vesten in natančen kakor Brivec. Skupaj sta bila zmeraj, celó na paradi sta skupaj stala. Dasi je Brus izgledal žalostno, jih je imel vender za ušesmi, in predno si je kdo mislil, jo je uže udel. Ne da bi bil na to pazil, ne, tako izvodljiv in iznajdljiv ni bil, pač pa je znal dane prilike se poslužiti; tudi v to je treba nekaj ostroumja.

Najsvetlejša stran na njem pa je bilo — hlačno úsenje . . . tako svetlega úsenja nihče ni imel v celi polkovnici. Kadar je na njegovo úsenje soluce posijalo, je bilo videti, kakor črni dijamant, in celó v senci je bilo takó leskeče, kakor zrcalo.

„Ti, Brus, povej mi, povej, kaj pa mešaš v voščilo?“ prasha ga nekega dne Borinec. „Tako svetle hlače bi tudi jaz rad imel, tete šment!“

Domače stvari.

Šolska poročila.

3. C. kr. vélika gimnazija v Rudolfovem.

Tudi program te gimnazije nam prinaša razpravo modroslovske vsebine: „Die Platonische Anamnesis.“ Spisal jo je prof. Gustav Stanger.

Učiteljski zbor ima vrhu direktorja 11 c. kr. profesorjev, jednega c. kr. gimnazijalnega učitelja in jednega suplenta, tedaj 14 učnih močij; vrhu tega je omeniti še učitelja petja.

Učna osnova nam kaže, da je nemščina učni jezik na višji gimnaziji po vseh razredih; samo pri slovenščini ne; na mali ali nižji gimnaziji je slovenščina učni jezik pri vseh predmetih, samo nemščina in grščina se učita z nemškim učnim jezikom, v IV. razredu pa tudi zgodovina in matematika.

Prosti predmetje so bili risanje na veliki gimnaziji, telovadba in petje.

Učencev je bilo v začetku leta 145, konec drugega tečaja 129, izostalo jih je 17.

Po narodnosti je bilo Slovencev 125, Nemcev 3, pa jeden Hrvat. Štipendistov je imela gimnazija 11, ki so prejeli 1425 gold. 59 kr. stipendij.

Napredek: 11 učencev je odličnih, 78 jih ima prvi, 13 drugi, 6 tretji red, jeden je ostal neizprašan in 20 jih sme po počitnicah ponavljati preskušnjo iz jednega predmeta.

Šolnine so učenci plačali 1176 gld.; sprejemnih taks 100 gld. 80 kr.; za učila so zložili 145 gld. doneskov, za dijaško knjižnico 35 gld. 59 kr.

Dijaško podporno društvo, katero je leta 1874. ustanovil direktor Fischer, imelo je letos 635 gl. 29 kr. dohodkov in ravno toliko stroškov. V vsem času svojega obstanka je nabralo društvo 7668 gld. 63 kr. ter je izdalo dijakom za obleko 2975 gld. 44 kr., za knjige in druga učila 947 gld. 77 kr., za stanovanje, za šolnino in podporo v bolezni 1795 gld. 40 kr.

Maturo je letos hotelo delati vseh 7 učencev VIII. razreda, a 3 so pred preskušnjo odstopili, 3 so preskušnjo prebili in 1 je reprobiran na jedno leto.

Z gimnazijo je bila združena tudi obrtna napredovalna šola, v katero je bilo zapisanih 73 učencev, ki so se poučevali v dveh razredih in v posebnem trgovinskem kurzu.

— (Najvišji dar.) Cesar je daroval za pre-skrbljenje dveh zvonov za cerkev „Madonna degli Angeli“ v velikem Lošinu 200 gld. iz lastnega svojega premoženja.

— (V sobotni številki „Slov. Naroda“) proglašá grof Margheri neko „Poslano“, iz katerega nekaj odseva, kar nečemo zaznamenovati s pravim imenom. Na to „Poslano“ doposlal je gospod deželni pred-

„Sladkorja denem notri“, odvrne Brus; „od tega se úsenje takó sveti.“

„I, kaj mi poveš! . . . veš, jaz bi tudi rad sladkorja primešal . . . jutri grem na stražo, pa bi rad imel svetle hlače.“

Brusov žalostni obraz se še bolj požalosti, in v levem očesu se mu nekaj zalesketá, kakor bi bila solza, ko sliši Borinčevo željo.

„A, veš, dragi moj Borinec“, dejal je na to skoro z jokavim glasom, „vse je odvisno od pravega mešanja . . . ako mi pa hlače pošlješ nocoj, ti jih bom uže nalikal.“

Debeli Borinec je bil ves ginjen tako veliko-dušne ponudbe.

„Če mi pa to napraviš, Brus“, poprijema Borinec, „ne bom gledal na en liter ali pa dva.“

„O, zavoljo tega ne storim, to storim iz zgolj prijateljstva.“

„Potem takem ti jih pošljem še nocoj, Brus.“

„Le pošlji jih, Borinec; jutri zjutraj jih imaš pa uže spet v rokah, ali pa na nogah.“

Podavši si roke, ločita se prijatelja; eden gre semkaje, eden tjakaje.

Drugo jutro ob enajstih, ko je šel Borinec na stražo, so imele njegove hlače lesk, da so oči bolele memogredoče. Nekateri so dejali: „Pasja

sednik baron Winkler uredništvu „Slov. Naroda“ sledeči popravek:

„Slavno uredništvo!

V „Poslanem“ gosp. grofa Margherija, ki je pri naša zadnji list „Slovenskega Naroda“ pod št. 161, trdi gosp. grof kot kandidat za državni zbor pri zadnji volitvi v dolenskih mestih, da sem jaz, ko je imel on priliko, ravno pred ožjo volitvijo (5. junija) razgovarjati se z menoj, naravnost izrekel, da nemam ničesar proti njegovemu delovanju v državnem zboru, a da nisem voljan podpirati njegove kandidature za dolenska mesta, češ, da hočem mandat za ta mesta nakloniti prof. Šukljetu „kot plačilo za izvrstne zasluge, katere si je ta za mé stekel v redakciji „Ljubljanskega Lista“.

Na to moram odgovoriti, da sem jaz, ko me je gospod grof dné 5. junija t. l. počastil s svojim pohodom, v svojem — sicer zaupnem, tedaj za avnost neprimernem — govoru z njim, zares rekel, kakor rečem tudi zdaj, da nemam ničesar proti njegovemu delovanju v državnem zboru; a ni res, da sem jaz rekel, da hočem mandat za dolenska mesta nakloniti prof. Šukljetu, bodi kot plačilo za izvrstne njegove zasluge pri redakciji „Ljubljanskega Lista“, bodi za kaj drugega. Kaj tacega niti ne bi bil reči mogel, kajti pravica, naklanjati mandate, ni moja, ampak le volilcev samih, katerim tudi vselej to pravico prisojam.

Omenil sem gledé prof. Šukljeta, da, če so volilci naklonili mandat njemu, je to le njih in Šukljeta zadeva, v kateri sicer oficijozni „Ljubljanski List“ nema naloge, prof. Šukljeta podpirati, a ima dolžnost, braniti ga kot nekdanjega svojega urednika zoper mnogotere strastne in neopravičene napade, ki se nahajajo v raznih časnikih, in brez katerih ne bi bil „Ljubljanski List“ niti besedice črnil gledé kandidature Šukljeta.

Kar gosp. grof Margheri dalje trdi o meni, da sem namreč njegov nasprotnik, ali celó „najhujši in jedin odločilni nasprotnik“, da sem bil jaz početnik nasprotne mu kandidature, kakor tudi, da se je od deželne vlade zavisnim uradnikom vzela jedna najdražjih političnih pravic, aktivna volilna pravica, je vse le gosp. grofa Margherija neutemeljena domišlija, kar lahko potrdijo gospodu grofu tudi volilci sami, naj so ti od deželne vlade zavisni ali nezavisni.

Prosim slavno uredništvo na podlagi tisk. zakona, naj blagovoli priobčiti ta popravek v svojem cenjenem listu.

V Ljubljani dné 18. julija 1885.

Deželni predsednik:

Winkler r. s.

Ne moremo si kaj, da ne bi z ozirom na to „Poslano“ g. grofa Margherija pristavili tudi mi nekoliko besedi. Pred vsem osupniti mora, da je g. grof po tako dolgotrajnem molku, tako pozno, celih šest tednov

capa, lejte ga, lejte, Borinca, kako ti je svetla; mislil sem, da je Brus.“

Taka hvala ni malo izpodbadala Borinca. Toliko da je dal svojim ljudem odstopiti, précej pošlje po liter. Brus se tudi ni dal čakati; prišel je natančno ob 1/4 na 12.

„Dobro jutro, Brus“, dé Borinec tako razsvetljenega obraza, kakor so bile njegove hlače. „Zdaj ga bova potegnila, in kadar pride in odide častnik od dné, ga bova pa še.“

Ko izpijeta, stopi Borinec k svojemu pisalniku ter zamišljeno spisuje svoj raport, Brus pa sede v kot ter nabere obraz v žalostne gube.

Pet minut pred 12. uro je Borinec z raportom gotov. Oddihuje si in počiva, tako ga je vzelo to trudno delo.

„Zdaj čem pa še malo posedeti“, reče Borinec, „noge so mi zaspale od dolgega stanja.“

„Le sedi, Borinec“, pritrjuje Brus, ki vstane in prijatelju stol porine. Ta trenotek pa, ko se Borinec krivi in spušča na stol, potegne Brus raport s pisalnika in dene na stol, tako da Borinec na svoj lepo pisani raport sede.

Zdaj udari 12. Mož na straži zaupije: „Heraus!“

„Grom in strela, tukaj je uže tudi častnik od

po volitvi, stopil na dan s to svojo izjavo. Iz tega da se sklepati, da se je njegovo „Poslano“ rodilo v čisto posebnih okoliščinah in da je produkt raznih namenov in nagibov, kojim sedaj ne bomo gledali na dnó. Lahko bi temu „Poslanemu“ sledili od stavka do stavka ter od stavka do stavka kazali na to, kakó je g. grof Margheri baš v tem „Poslanem“ pal v vse one napake, ki jih očita drugim; lahko bi nam bilo dokazati, da je vse, kar se nam očita, neutemeljeno, a ne zdi se nam umestno, niti primerno, sedaj, ko se je po zadnjih volitvah v dolenskih pokrajinah povzročena razburjenost začela polegati, podajati se vznova v razprave tikajoče se iste zadeve. Le toliko bodi omenjeno, da smo se v našem listu, kolikor se spominjamo, bavili le dvakrat z osebo g. grofa Margherija, da smo se le dvakrat obrnili proti njemu, a to tedaj, ko se je bil polotil grajati in kritikovati nekatere vladine odredbe ter staviti jih v drugo luč, nego so zaslužile. Da smo to storili, bila je pač le naša dolžnost; a da bi bili pri tej priliki koga „obrekli in grdili“, nam ni znano. — O vsem drugem molčimo. Naša vest je čista, in različni nežni (!) namigljeji gosp. grofa Margherija nas ne pripravijo nikakor ob hladno kri.

— (Ljubljanski mestni odbor) ima jutri zvečer dné 21. t. m. javno sejo ob 6. uri zvečer z naslednjim sporedom: 1.) Naznanila prvostedstva. 2.) Volitev enega zastopnika mestnega odbora v upravni komisijon za lokalno realnino zaklado. 3.) Volitev treh članov mestnega zastopa v stalni mestni zdravstveni svet. 4.) Policijskega odseka poročilo o gradnji mestne bolnice za slučaje epidemičnih bolezni. 5.) Šolskega odseka poročilo: a) O določitvi prostora za gradnjo poslopja mestni petrazredni deški šoli; b) o rešitvi priziva ljubljanske mestne občine na ministerstvo zoper c. kr. deželnega šolskega sveta kranjskega naredbo z 12. julija 1884, šte. 1324 (poučni jezik mestnih ljudskih šol); c) o dopisu kranjske hranilnice v Ljubljani gledé neke zamene učnih sob c. kr. velike realke. Potem tajna seja.

— (Učiteljska konferencija za radovljiški okraj) bode letos 5. avgusta v Begúnjah. Na dnevnem redu stoji med drugimi navadnimi rečmi tudi vprašanje: „Koliko tvarine naj se v zmislu drž. šolske postave od leta 1883. odmeri pouku v realijah a) na jednorazrednicah, b) na dvorazrednicah, c) na četverorazrednicah?“

— (Požarna kronika.) Iz novomeškega okraja poroča se nam: Dné 13. t. m. nastal je v koči Antona Bradača v Soteski, ko ravno nikoga domá ni bilo, ogenj, kateri je v kratkem času z vsem pohištvom vred uničil. Tudi 82 goldinarjev denarja je zgorelo. Škoda ceni se na 500 goldinarjev.

— (Zakotnega pisarja Ludovika Kržišnika), po domače Bacina, izročili so v soboto deželni sodnji. Zatožen je zaradi zločina tatvine, dveh zločinov udeležbe pri tatvini, dvanajstih prestopkov goljufije, treh prestopkov poneverjenja.

dné“, ropota stražeči podčastnik, „ljudje, hitro ven, da uže stojimo, predenj izbije.“

Kirasirji klopočejo iz sobe, Borinec za njimi, a v naglici pozabi raport.

Brus ostane v sobi, miren kakor vselej. Dasi Borinec raporta ni imel v roki, se ga je vender držal — zadej na hlačnem usnju.

Borinec poveljuje: „Habt Acht! Richt euch!“ ... itd. Na to pristopi častnik od dné ter stegne roko po — raportu.

Podčastnik Borinec seže samosvestno pod suknjo, pa se silno začudi, ko ga tamkaj ne najde. Segla globokejša in globokejša, tiplje okolu prsi, in se še bolj čudi, da raporta ni, ki ga je bil vender sestavil. Pogleda na tla, ko bi mu bil dolu pal, a tudi na tleh ga ni.

„Kje pa imate raport, podčastnik Borinec?“ vpraša častnik od dné nekam nejevoljen.

Borincu se jame uže mešati... Pomišlja, kaj ko bi ga bil pustil v sobi. Hitro se obrne, da bi stopil ponj, in tako pokaže raport, ki se ga je držal na hlačah.

Častnik ni verjel svojim očem.

„Podčastnik Borinec!“ zaupije ostro.

Ta se precej obrne: „Zu Befehl, Herr Lieutenant!“

— (Pri kopanju utonil.) Iz Žužemperka se nam poroča: Dné 12. t. m. kopalo se je pri mlinu Frana Kastelica v Budanji Vasi več otrok, med njimi tudi najstletni Josip Novak. Ta neznaoč plavati, zabredel je v preveliko vodo in je utonil. Potegnili so ga še le drugi dan iz vode.

— (V Toplice) na Dolenjskem došlo je do 15. julija 736 gostov.

— (Imenovanja na Primorskem.) Ces. kr. finančno vodstvo v Trstu imenovalo je davkarskega urada kontrolorja Bernarda Malaboticha za oficijala pri c. kr. finančnem ekonomatu in praktikanta carinskega urada Arturja Stepana v Pulji za carinskega asistenta pri glavnem carinskem uradu, potem voditelja carinskega urada v Crvinjanu, Josipa Keršovana za oskrbnika glavnega carinskega urada v Rovinji.

— (Mesto otroške vrtarice) bode izpraznjeno s 1. septembrom pri „Prvem slovenskem otroškem vrtu“ v Gorici. Dozdanja plača je znašala 300 goldinarjev.

— (V goriškem ženskem učiteljišči) delalo je letos zrelostni izpit 16 kandidatinj, in sicer 6 Slovenk in 10 Italijank. Vse kandidatnje so dostale izpit z dobrim vspehom, 3 celó z odliko.

— (Zrelostni izpiti na koperskem učiteljišči) vršili so se od 16. junija do 11. julija pod predsedništvom deželnega šolskega nadzornika viteza Klodiča. Izpitov udeležilo se je 15 kandidatov in jeden privatist. Med temi bilo je 10 Slovencev: Martin Cencič, Miha Debelak, Rajmund Justin, Ferdo Lavrenčak, Adolf pl. Pahar, Milko Pakiz, Eduvard Princič, Ivan Sivec, Albin Štrekelj in Ivan Trošt. — Dalje 3 Hrvatje: Ante Dukič, Ante Rajčić, Avgust Rajčić, in 2 Italijana: G. Devescovi in P. Galcigna. — Dva sta dobila popravno skušnjo po 2 mesecih in 1 (privatist) je padel iz več predmetov; ostali so dostali izpit.

— (Občinska volitev.) Pri volitvi novega občinskega zastopa za občino Predaslje pri Kranji bili so izvoljeni: županom Franc Umnik, posestnik iz Predaselj, odborniki naslednji posestniki: Janez Mrcina s Primskovega, Janez Zapret iz Britofa, Janez Ošlakar iz Predaselj in Anton Krt s Primskovega.

— („Resni Glasovi“) zove se nov slovenski list, kateri je počel izhajati s 15. dnem t. m. v Rudolfovem. Izhaja dvakrat na mesec, in naročnina za četrta leta znaša samo 50 kr. Odgovorni urednik mu je Vekoslav Jenič, založnik pa Karl Perjatelj in dr.; tiska se v Ljubljani v Kleinmayr in Bambergovi tiskarni. List bode izhajal, kakor poroča v uvodnem članku, toliko časa, da zvrši svoj program. List je prav izvrstno uredovan ter prinaša več prav korenito in stvarno pisanih člankov in dopisov. V prvi vrsti obračati se hoče na Dolenjsko, potezati se za njene interese, v drugi vrsti pa sploh po vsem Slovenskem širiti zdravo politiko ter probujati narod k politični zavednosti. S tem programom pridobil si bode gotovo dosti prijateljev.

„Kaj pa delate, podčastnik Borinec?“

Ta prebledi, ne vedoč, kaj bi odgovoril.

„No!? Kaj ne bote!?... doklej vas bom čakal?“ grozi se častnik od dné.

Borinec se spet obrne ter pokaže raport, kakor poprej.

„Grom!“ kriči častnik, zdaj res razsrjen. „Kaj se tako predaja raport?... Obnoreli ste, če ste sploh kdaj pametni bili, ali kaj naj mislim o vas? Precej mi dajte raport, kakor se spodobi, ali pa bodeste odstopili ter šli v zapor!“

Kaj takega se nesrečnemu podčastniku še nikoli ni zgodilo. Ne obrnivši se nazaj, jo popihne v sobo.

„Kje je raport?“ kliče ves zasopljien; „sem-kaj sem ga dejal... na mizi ni... Kje je raport? Brus? nisi li videl raporta?“

Brus se nekoliko premakne, kakor bi ga iskal, na to pa stegne roko in reče z žalostnim glasom: „I, tukaj se te drži! Morda si bil sedel nanj!“

„Kje se me drži?“ vpije Borinec, „kje se me drži? Kje sem sedel nanj?“

„I, to počakaj malo, duša krščanska, da ga odluščim... pojdi sem... tako... tu ga imaš...“

(Konec prihodnjic.)

Narodno-gospodarstvene stvari.

All se dajo naša vina zboljšati?

(Črtice v prevdarek, napisal Fr. Šetina.)

(Konec.)

6.) Po moji misli bi bilo dobro vpeljati „rebljanje“ t. j., da bi le jagode vporabljevali za napravljanje vina, ne pa pečlje. Iz koruznega roga ne meljemo moke, ampak iz zrnja; iz pečljev se pa vino ne dela.

Pecelj in gozdna jagoda, kako sta različna! Pecelj ima v sebi nek zopern sok, ki je vse kaj drugega nego vino. Prepričajte se vinorejci, odberite za trop samih pečljev, smeljite in sprešajte jih. Videli boste, kak grenak, trpek, za nič sok je to. Kaj bi vi rekli, ako bi kedo vzel škaf kake kislice in jo pomešal med vino! In vender morate iskati, da najdete tako slabo tekočino, kakor je pečljev sok — ki ga vender med vino mešate. Pečljev sok dela vino gotovo slabše in mu daje ono neprijetnost, katero največ očitajo našim vinom; tudi provzročuje omenjeni sok mnogo vinske bolezni. Po družih krajih imajo torej navado „ribljati“. To se zgodi tako-le: Na kad položi se mreža, spletena iz pocinjenega dratu. Grozdje se vsuje na mrežo in se ga z majheno krevljico sem ter tja riba. Jagode se trgajo od pečljev v kad, pečlji pa ostanejo na mreži, katere se ožme in vrže za gnoj.

Vinorejci! nikakor ne mislite, da dajejo pečlji vinu trdnost. Jagodna lupina in pečke v jagodi dajejo vinu okus, žlahtnost in dovelj česlovine.

Teško je ločiti se od stare navade, treba bode pa vender kaj poskusiti. Namen mojih vrstic, dragi vinorejci! je le, zdramiti vas, da boste sami pričeli premišljevali v tej stvari; mora se vender kedaj pričeti umnejše ravnanje z našimi vini, ki bi lahko imela večjo veljavo, kakor jo imajo zdaj.

Lehko bi še opisal mnogo o kipanji in zboljšanju vin — ali prostor mi ne dopušča — torej z Bogom!

(Iz letnega poročila ljuds. šole v Črnomlju.)

Poslano.*

Ker nekateri mislijo, da sem jaz pisal podlistek „Ljubljanskega Listu“ od 7., 8. in 9. t. m. z naslovom „Pod ženskim jarmom“ in zaradi tega o meni mnogo „nepotrebnega“ govoré, kar neposredno tudi šoli škoduje, torej očitno izjavim, da jaz nisem onega podlistka niti pisal, niti pri spisovanju kaj opraviti imel in zato tudi vso odgovornost od sebe odvracam.

Anton Rozman,
učitelj.

V Žabnici, 18. julija 1885.

Telegrami „Ljubljanskemu Listu.“

London, 20. julija. „Daily Telegraph“ poroča, da prizadeva angleški vladi mnogo bojazni pomnožitev ruskih čet ob reki Herirud; „Standard“ pa pravi: Rusija zahteva tudi Meručak. Če se bodo priznale emirju pravice do Zulfikarja, je možno, da se Rusiji odstopi Meručak.

Budimpešta, 19. julija. Petnajst sto gostov iz Česke je sim došlo; vsprejeli so jih zastopniki mesta, agrikulturnega društva, obrtnega društva in česke Besede; narod jih je navdušeno pozdravljajal.

Rim, 19. julija. V Ripostu v Siciliji se je ob narodni veselici pri uživanju sladoleda zastрупilo 200 oseb.

Telegrafično borzno poročilo

z dné 20. julija.

Jednotni drž. dolg v bankovcih	82.50
„ „ „ srebro	83.40
Zlata renta	109.—
5% avstr. renta	99.86
Delnice narodne banke	869.—
Kreditne delnice	284.60
London 10 lir sterling	124.95
20 frankovec	9.89
Cekini c. kr.	5.88
100 drž. mark	61.30

* Potrjujemo, da g. A. Rozman ni pisal tu omenjenega feljtona.

Uredništvo.

Odgovorni urednik J. Naglič.

Uradni glasnik

z dné 18. julija.

Eks. zemlj. dražbe: V Ljubljani posestvo Valent. Sevr v Šmartnem pod Šmaro Goro (3856 gld. 60 kr.) dné 22. julija; — zemljišče Franceta Pengova z Piate (126 goldinarjev) dné 22. julija; — posestvo Franceta Petriča z Loga (8253 gld.) dné 22. julija. — V Mokronogu zemljišče Terez. Tratar na Vrhu (200 gld.) dné 12. avgusta. — V Metliki posestne in užitne pravice parcelne Štef Plešča (150 gld.) dné 25. julija.

Umrlí so:

Dné 17. julija. Vekoslav, Zmagoslav Črne, sin hišnega posestnika, 6 ur, Sv. Petra cesta št. 87, plućna hiba — Ana Jevnikar, zasebnica, 26 l. Dunajska cesta št. 10, srčni mrtvoud. — Jakob Tavželj, delavčev sin, 15 mesecev, Poljanska cesta št. 18, kašelj.

Dné 18. julija. Srečko Lerch, pilarjev sin, 6 mes., Florijanske ulice št. 32, črevesni katar. — Jakob Dolinar, delavec, 44 l., Vegove ulice št. 9, plućni emfizem.

Tržne cene.

V Ljubljani, 18. julija.

Hektoliter banaške pšenice velja 7 gld. 52 kr., domače 6 gld. 87 kr.; reš 5 gld. 4 kr.; ječmen 4 gld. 36 kr.; oves 3 gld. 36 kr.; ajda 4 gld. 71 kr.; proso 5 gld. 85 kr.; turšica 5 gld. 60 kr.; 100 kilogramov krompirja 3 gld. 50 kr.; leča hektol. po 8 gld. — kr., bob 8 gld., fižol 8 gld. 50 kr. — Goveja mast kilo po 96 kr., salo po 82 kr., špeh po 54 kr., prekajen pa 66 kr., maslo (sirovo) 85 kr., jajce 2 kr.; liter mleka 8 kr., kilo govejega mesa 64 kr., telečjega 56 kr., svinjsko 66 kr., drobniško po 38 kr., — Piške po 28 kr., golob 17 kr.; 100 kilo sena 1 gld. 69 kr., slame 1 gld. 69 kr. Seženj trdih drv 7 gld. 50 kr.; mehkih 5 gld. 20 kr. — Vino, rudeče, 100 litrov (v skladišči) 24 gld., belo 20 gld.

Srečke

z dné 18. julija.

Trst: 84 29 10 34 30.
Linec: 28 45 59 78 83.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm
18. julija	7. zjutraj	736.42	19.4	bzv.	jasno	0.00
	2. pop.	734.57	25.3	jzpd. sl.	d. js.	
	9. zvečer	734.63	22.4	»	obl.	
19. julija	7. zjutraj	736.04	21.0	svzh. sl.	jasno	0.00
	2. pop.	734.59	28.6	»	»	
	9. zvečer	735.85	21.4	bzv.	d. js.	

Podružnica c. kr. priv. avstr. kreditnega zavóda za trgovino in obrt v Trstu.

Novci na obrestovanje

v bankovcih
za 4 dni odpovedbe . . . 3 1/4 od sto
» 8 » . . . 3 1/2 » »
» 30 » . . . 3 3/4 » »

v Napoleondorih
30dnevna odpoved . . . 3 od sto
3mesečna » . . . 3 1/4 » »
6 » . . . 3 1/2 » »

Oddelek za giro

v bankovcih 2 1/2 proc. obresti za vsako vsoto,
v Napoleondorih brez obrestij.

Nakazila

na Dunaj, v Prago, Budimpešto, Brno, Opavo, Levov, Reko, dalje v Zagreb, Arád, Gradec, Sibinj, Inomost, Celovec, Ljubljano in Solnograd so brez stroškov.

Kupovanje in prodaja

deviz, vrednostnih papirjev in inkaso-kuponov po 1/2 proc. provizije.

Posojila

na poroštevna pooblastila (warrants), pogoji po dogovoru;
proti dovoljenemu kreditu v Londonu ali Parizu 1/2 proc. provizije za 3 mesece;
na vrednostne papirje (efekte), 6 proc. obrestij na leto do svote 1000 gld.,
za večje svote vsled specialnega dogovora. (69) 36—11

V Trstu dné 1. oktobra 1883.

Oznanila

in reklame za vse časopise, strokovne novine in koledarje domačih in tujih dežel preskrbava reellno in najceneje uže celih 27 let obstoječa najstarejša firma Avstro-Ogerske v tej stroki: **A. Oppelik na Dunaji** (Stadt, Stubenbastei Nr. 2).

Pri

Ig. v. Kleinmayr & Fed. Bambergu

in Ljubljani

se dobivajo vedno vse

knjige družbe sv. Mohora

in tudi sledeče knjige:

Abecednik za slovenske ljudske šole. Sestavila A. Razinger in A. Zumer. 20 kr.

Abecednik slovensko-nemški. Sestavila A. Razinger in A. Zumer. 25 kr.

Brezovnik, saljivi Slovenec, 60 kr., vezano 70 kr.

Celestina J., Aritmetika za nižje gimnazije, I. del, vezana 1 gld. 30 kr.; II. del, vezana 1 gld. 10 kr.

Celestina J., Geometrija za nižje gimnazije, I. del, vezana 70 kr.; II. del, vezana 80 kr.

Cimperman, Pesni, 60 kr.

Dimitz A., Habsburžani v deželi kranjske 1282 do 1882. Slavnosten spis, na svetlo dal kranjski deželni odbor. 4 gld.

Filipovič, Kraljevič Marko u narodnih pjesmah. 90 kr.

Gregorčič, poezije, drugi pomn. natis, 1 gld. 20 kr., elegantno vezano z zlatim obrezkom 2 gld.

Janežič A., Slovensko-nemški slovar. 2 gld. 20 kr., vezan 2 gld. 70 kr.

Jenko Ivan, Pesmi, 1 gld.

Jesenko Janez, Avstrijsko-ogerska monarhija. — Domovinoznanstvo za četrti razred srednjih šol. 45 kr.

Jurčič Josip, Zbrani spisi, I. zvezek 1 gld., II. zvezek 70 kr., III. zvezek 70 kr., IV. zvezek 70 kr.; v krasnih platnicah vezan vsak zvezek 50 kr. več.

Kačič-Mišič, Razgovor ugodni naroda slovinsk. 1 gld. 20 kr.

Kermavner V., Vadbe v skladnji latinski, vezane 1 gld.

Klailó, Lehrgang der kroatischen Sprache, I., II. Theil sammt Schlüssel. 1 gld. 52 kr.

— Kroatischer Dolmetscher, 60 kr.

Knjižnica slovenske mladini:

I. zvezek: **Tomšič Ivan,** Dragoljubci, 30 kr.

II. » **» » » Peter rokodelčič,** 36 kr.

III. » **» » » Cigler Janez,** Sreča v nesreči, 35 kr.

Kobler A., Zgodovina Sorške in Preške fare, 30 kr.

Kosec, Krščansko-katoliško pravoslovje, 1 gld. 20 kr.

Lavtar L., Občna aritmetika za učiteljska. Cena vezane knjigi 1 gld. 20 kr.

Lesar A., Liturgika ali sveti obredi pri vnanji službi božji. Vezana 1 gld. 20 kr.

Majar H., Odkritje Amerike, trdo vezano 1 gld. 60 kr.

Pačar, Zakon in žena, 40 kr.

Postave in ukazi za kranjsko ljudsko šolstvo. 1 gld. 50 kr.

Praprotnik, Mali šolski besednjak. 4. natis. Vezan 85 kr.

Razlag J. R., dr., Pesmarica, 60 kr., vez. 80 kr.

Rožek J. A., Latinsko-slovenski slovník. Vezan 2 gld. 70 kr.

Senekovič A., Fizika za nižje razrede srednjih šol, vezana 2 gld.

Šmid Kristof, Spisi. 3 zvezki po 40 kr.

Vošnjak I., dr., Poročilo o kmetijski enkéti dné 17. in 18. aprila 1884 v Ljubljani, 50 kr.

Vraz Stanko, Izabrane pjesme, 1 gld. 80 kr., eleg. v platno vezane s zlatim obrezkom 3 gld.

Zapisnik hiš deželnega glavnega mesta ljubljanskega. Vezan 65 kr.

Zlatorog, Pravljičica za mladino. 20 kr.

Znidaršič J., Nauk o desetnih (decimalnih) razlomkih pri računih z novo mero in vago. 60 kr.

V naši zalogi smo tudi na svetlo dali slovenske knjige s podobami za mladino, in sicer:

Pepelko, Snegulčico, Trnjevo rožlco (4° velike) po 50 kr. Pravljičice o:

Pepelki, Rudeči kaplci in Obutom mačka (8° velike) po 25 kr.

O deželi lenuhov, Snegulčici, Prtilikovcu (Palček) in **Robinzonu** po 15 kr.

lastni izdelek
za gospode, gospé in deca

Perilo

garantovano, prikladno vsakemu životu, v vsaki velikosti, kakovosti in obliki priporoča

C. J. Hamann

Mestni trg, Ljubljana.

Izdeljuje se perilo tudi natanko po meri, sukneni vzorci in ilustrovani cenilniki razpošiljajo se franco. (65) 4